

	1. Jan. 1882	1. Jan. 1909
Vedvarende rentes:		
Antal Indskrivninger.....	3,867801	4,534691
Beløb (Fr.).....	743,315760	657,673515
Amortisable rentes:		
Antal Indskrivninger.....	—	455776
Beløb (Fr.).....	—	107,629800

I Belgien, hvor Halvdelen af Gælden er indskreven, bestaar den Bestemmelse, at Provinser, Kommuner, offentlige Anstalter, Formynderi, Kuratorer og andre, der disponere for Mindreaarige o. l., ikke maa besidde Stats-Indehaverobligationer, men skal lade dem overgaa til indskrevne Fordringer, ligesom de i Almindelighed ikke maa erhverve fremmede Børspapirer.

Bortset fra Elsass-Lothringen, som paa dette Omraade lige som saa mange andre nærmest ligner de romanske Lande, spiller Indskrivning af Statsobligationer en forholdsvis underordnet Rolle i de fleste tyske Stater. Man har iøvrigt i Tyskland paa forskellig Vis opmuntret til Indskrivning (for at faa en Del af Statsobligationerne ud af Omsætningen og derved støtte Kursen). Ved de nyere preussiske Laan og tyske Rigslaan har man saaledes sikret dem, der ved Tegningen forpligtede sig til Indskrivning, en Fortrinsret eller endog en noget lavere Kurs end den almindelige. Ikke desto mindre blev kun 15 Mill. af det i April 1909 optagne Laan paa 800 Mill. Mark indskrevet.

III.

Kunstig Landvinding i United States.

Af de Forenede Staters hele Landomraade paa 940 Millioner ha henhører endnu 292 Mill. ha, altsaa nærvæd en Tredjedel, under Unionens Domæneforvaltning. Under

dette Domæne-Areal er imidlertid medregnet 147 Mill. ha »unappropriated» Land i Alaska. Bortser man herfra, bliver der tilbage 145 Mill. ha Land, der endnu ikke er gaaet over i privat Eje, og som for største Delen ligger ubenyttet hen, — et Areal, der næsten er 40 Gange saa stort som Danmark.

Ikke desto mindre kan det paa en vis Maade siges, at Jorden i United States er i Færd med at slippe op. Ikke mindre end to Femtedele af Staternes hele Land-omraade bestaar nemlig af Strækninger, som enten paa Grund af Jordbundens Beskaffenhed ikke lader sig opdyrke, eller som i Aarets Løb faar saa lidt Regn, at det ikke er Møjen værd at dyrke dem. Den sidstnævnte Gruppe af uudnyttede Landstrækninger — de Jorder, der i og for sig er frugtbare nok, men som dog paa Grund af Mangel paa Væde henligger i ørkenlignende Tilstand største Delen af Aaret — har man allerede tidligt bestræbt sig for at omdanne til Agerland ved Indretningen af kunstige Vandingsanlæg. Saadanne Anlæg kan spores saa langt tilbage i Tiden som Landets Historie rækker, saaledes i Arizona, Nevada og Ny Mexiko længe før Spanierne kom til disse Egne. Senere udførtes i Californien ved Indianernes Hjælp Vandingsanlæg, der efter Tidens Forhold var meget anselige. Af engelsktalende Indbyggere i United States var det dog først Mormonerne i Utah, som med stor Energi og Dygtighed tog den Op-gave op, at omdanne tørre, golde Landstrækninger til god Agerjord. Det Held, der fulgte Mormonernes Arbejde, virkede opmuntrende paa lignende Bestræbelser i andre Egne, og i den sidste Halvdel af det 19. Aarhundrede blev der udført en anselig Mængde Vandingsanlæg rundt omkring i de tørre Egne, men det er dog først fra Tiden omkring 1890, at Arbejdet antager deorstilede Dimensioner, der giver det Karakteren af et egentligt Nationalforetagende.

Efter den officielle amerikanske Statistik udgjorde det kunstigt vandede Areal i 1889 ca. 3,631000 acres,

fordelte paa 54000 Farme. Men i 1899 var Arealet vokset til 7,779000 acres, fordelt paa 110000 Farme. *)

I sidste Halvdel af Halvfemserne var der blevet dannet en Forening »National Irrigation Association«, som udfoldede et vældigt Agitationsarbejde og havde det sjældne Held at faa begge de to store politiske Partier til at optage i deres Program Kravet om Udførelsen af store Vandingsarbejder i de saakaldte »arid lands«. Saaledes lykkedes det at faa gennemført den vigtige Lov af 1902 »The National Reclamation Act«, hvis Hovedindhold er, at de Beløb, der indkommer ved Salg af offentlig Jord, med Fradrag af 5 ⁰/₁₀, skal anvendes til Bygning af Vandingsanlæg. Staten udfører Arbejderne og betaler dem i første Omgang, men de Farmere, hvem Foranstaltningerne kommer til Gode, skal i Løbet af 10 Aar refundere Statskassen dens Udlæg. Paa denne Maade dannes der altsaa et Byggefond, som stadig fornyer sig selv, og som yderligere aarlig forøges med de Beløb, der indkommer ved Salg af Domænejord. Disse Beløb udgør aarlig ca. 5 Mill. Dollars. Alt i alt kunde der i Aaret 1908 disponeres over mere end 30 Mill. Dollars til Vandingsanlæg. **)

Det siger sig selv, at der for saa betydelige Midler kan udrettes en Del. Det kunstigt vandede Areal var da ogsaa i 1907 steget til 11 Mill. acres, et Landomraade, der er adskilligt større end hele Kongeriget Danmark. De samlede Omkostninger ved Bygningen af Spærredæmninger, Kanaler og øvrige Ingeniørarbejder vedrørende Vandingen af disse Arealer, er opgjort til 148 Mill. Dollars. De Arbejder, der for Tiden er under Udførelse

*) Statistical Abstract of the United States, XXXII, 1910. — Department of Commerce and Labor, Bureau of the Census, Bulletin Nr. 16: Irrigation in the United States 1902.

**) Dr. E. Schultze-Grossborstel: Streifzüge durch das Nord-amerikanische Wirtschaftsleben. Halle 1910.

(over en Snese store Vandings-systemer), antages at ville koste 110 Mill. Dollars. *)

Det System, der blev skabt ved »The National Reclamation Act« af 1902, synes at fungere udmærket. Regeringen har ingen Vanskelighed ved at faa afsat de Jorder, der ved Vandingsanlægene gøres egnede til Dyrkning. De sælges i Regelen i Lodder paa 20—40 eller højest 80 acres, medens Størrelsen for de almindelige »homesteads« ellers er 160 acres. Trods Forpligtelsen til at refundere Staten dens Udlæg til Vandingsarbejderne, er Efterspørgselen efter disse Jorder dog saa stor, at den langt fra kan tilfredsstilles. Økonomisk set fungerer Systemet jo fortrinligt, for saa vidt som Pengemidlerne stadig øges, og man kunde saaledes fristes til at tro, at denne Art af kunstig »Landvinding« maatte kunne fortsættes langt ud i Fremtiden. Dette er dog ikke Tilfældet; naar de Anlæg, der for Tiden ere under Bygning, ere fuldførte (om ca. 10 Aar), menes det, at der maa indtræde en Standsning. Ikke fordi der ikke er mere Jord at vande, men fordi der ikke er mere Vand at faa. Om 10 Aar vil endnu 90 % af Veststaternes tørre Egne henligge i Ørkentilstand, og disse 90 % vil være saaledes beliggende, at det er teknisk ugørligt at tilføre dem Flodvand. Spørgsmaalet er saa, om der ved Boringer kan føres Vand op til Overfladen fra underjordiske Kilder. Saadant sker allerede nu mange Steder — ogsaa til Overrisling —, hidtil dog kun i det smaa. Men maaske vil det lykkes Tekniken at finde Midler til paa økonomisk Maade at hæve de vældige Vandmasser op til Jordens Overflade, som vil udkræves til Vanding af de resterende 90 % af United States' Ørkenland. I saa Fald vil den kunstige Landvinding kunne fortsættes en rum Tid endnu.

*) Statistical Abstract, 1910.